

Weekly Quiz

Taanis 28 - Megillah 4

1. Why is the full Hallel not said the entire Pesach?
2. Please name one Rosh Chodesh that the entire Hallel is recited.
3. Please cite the three Tannaic views how long the intense mourning of Tisha B'av is
4. Who is allowed to study Torah on Tisha B'av?
5. Is one allowed to work on Tisha B'av? Is it a halachic issue or a minhag?
6. Please give two reasons we're happy on Yom Kippur.
7. Please cite five reasons we're happy on 15 Av.
8. On what grounds can a future Beis Din reverse a previous ruling from a Beis Din?
9. What were two things that Yehoshua neglected in battle?
10. Why are we obligated to hear the Megillah during the daytime if we heard it by night?

Good Shabbos!

Daf Yomi Jax

Taanis 28-Megillah 4
תענית כ"ט-מגילה ד'

Friday, December 17, 2021
י"ג טבת תשפ"ב

Daf Yomi Jax

From the Desk of Rabbi Yaakov Fisch

This week we celebrate the conclusion of studying Maseches Taanis and immediately began studying Maseches Megillah. The transition from Taanis to Megillah reminded me of the transitions of Taanis Esther to Purim. Taanis Esther or the Fast Esther is a rather unique fast on the Jewish calendar as it does not commemorate anything tragic or something that requires mourning. The purpose of

Taanis Esther is to recall how effective the power of prayer can be in times of distress. Esther told Mordechai that before she can reach out to the King, she needs the Jewish Nation to pour their hearts out in fasting and prayers. Mordechai heeded this request and organized a mass gathering of prayer. Ultimately, G-d listened to these prayers and Esther was successful in her mission. The Fast of Esther is observed to remind us of this powerful lesson. When we are in a crisis or in times of distress, G-d is always available and attentive to our prayers.

Have a Peaceful Shabbos,

Rabbi Yaakov Fisch

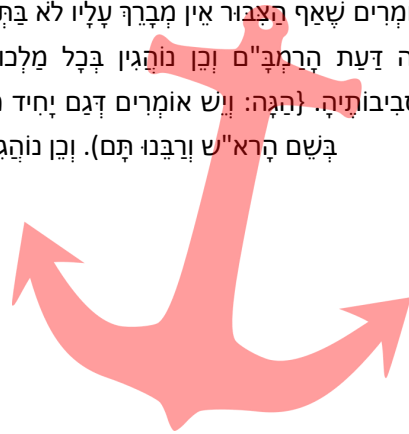
Taanis 28

אמר רבא זאת אומרת הלילא דבריש ירחא לאו דאורייתא דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק שמונה עשר יום בשנה יחיד גומר בהן את הלל ואלו הן שמונת ימי החג ושמונת ימי חנוכה ויום טוב הראשון של פסח ויום טוב <ראשון> של עצרת ובגולה עשרים ואחד יום ואלו הן תשעת ימי החג ושמונת ימי חנוכה ושני ימים הראשונים של פסח וב' ימים טובים של עצרת רב איקלע לבבל חזינהו דקא קרו הלילא בריש ירחא סבר לאפסוקינהו כיון דחזא דקא מדלגי דלוגי אמר שמע מינה מנהג אבותיהם בידיהם תנא יחיד לא יתחיל ואם התחיל גומר

Rava states that the obligation to recite the Hallel in Rosh Chodesh is not a Biblical requirement. There are only 18 days a year in Israel and 21 days in the Diaspora to recite the Hallel and Rosh Chodesh is not included. The Gemara relates a story with Rav who visited a community in Bavel and witnessed them saying Hallel on Rosh Chodesh and contemplated interrupting them but then he saw that they skipped some chapters of the Hallel. He concluded that saying the partial Hallel must be a old custom in the community or a מנהג אבותיהם בידיהם. Tosfos has a debate if one should recite a blessing on the partial Hallel recited on Rosh Chodesh. The first view of Tosfos is that one should not recite a blessing. However the Rabbeinu Tam says that one can recite a blessing over the partial Hallel. The Shulchan Aruch in Ch. 422:2 of Orach Chaim rules in ac-

cordance with the Rambam that one does not say blessing over partial Hallel. The Rema disagrees and quotes the Rosh and Rabbeinu Tam that one should make a blessing over the partial Hallel. These are their words.

וְקוֹרִים הַלֵּל בְּדִלּוּג, בֵּין יָחִיד בֵּין צִבּוֹר. וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁהַצִּבּוֹר מְבָרְכִין עָלָיו בְּתַחֲלָה לְקַרְא אֶת הַהֵלֵל, {וְאִם בִּרְךָ לְגִמְרָא אֵינוֹ צָרִיךְ לַחֲזֹר (מְרַדְכִי פָּרָק בְּמָה מְדַלִּיקִין וְשׁוֹבְלִי לְקֵט);} וְלְבִסּוּף, יְהַלְלוּ. וְהַיָּחִיד אֵין מְבָרֵךְ עָלָיו. וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁאִף הַצִּבּוֹר אֵין מְבָרֵךְ עָלָיו לֹא בְּתַחֲלָה וְלֹא בְּסוּף, וְזֶה דַּעַת הַרְמְב"ם וְכֵן נוֹהֲגִין בְּכָל מְלָכוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְסָבִיבוֹתֶיהָ. {הִגָּה: וְיֵשׁ אוֹמְרִים דְּגַם יָחִיד מְבָרֵךְ עָלָיו (טוֹר בְּשֵׁם הָרָא"ש וְרִבְנֵי תָם). וְכֵן נוֹהֲגִין בְּמִדִּינוֹת אֱלֹהִים.

Megillah 3

ועבודה חמורה מתלמוד תורה והכתיב (יהושוע ה) ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא והנה איש עומד לנגדו [וגו'] וישתחו לאפיו והיכי עביד הכי והאמר רבי יהושע בן לוי אסור לאדם שיתן שלום לחבירו בלילה חיישין שמא שד הוא שאני התם דאמר ליה כי אני שר צבא ה' ודלמא משקרי גמירי דלא מפקי שם שמים לבטלה אמר לו אמש בטלתם תמיד של בין הערבים ועבשיו בטלתם תלמוד תורה אמר לו על איזה מהן באת אמר לו עתה באתי מיד (יהושוע ח) וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק אמר רבי יוחנן מלמד שלן בעומקה של הלכה ואמר רב שמואל בר אבניא גדול תלמוד תורה יותר מהקרבת תמידין שנאמר עתה באתי לא קשיא הא דרבים והא דיחיד

The Gemara underscores the importance of the Torah Study. As we know, how important it was to have the daily Tamid sacrifice brought twice daily; once in the morning and once in the evening. As we just learned in the conclusion of Taanis, that

one of the reasons that we fast on the 17th of Tammuz is that we missed bringing the Tamid for an entire day for the first time in hundreds of years. That is nothing short of astounding! The Tamid sac-

rifice is omitted from the Avodah and we implement a public fast over this catastrophe! Yet, that does not measure up to the lack of public Torah study as demonstrated with the story in our Gemara with the Yehoshua and the angel. Due to the ensuing battle (some would say a pretty good excuse), the evening Tamid and the public Torah study was overlooked. The angel chastised Ye-

hoshua for overlooking this. Yehoshua questioned the angel as to which area (Torah study or Tamid) was the reason for this unusual intervention and the angel responded that it was the lack of Torah study. One can reasonably ask, what the big spiel

is just to miss one day of Torah study? The Derech Hashem writes in Chapter 4 that there is no greater manifestation of G-d's presence in this world other than Torah study. Every time we utter the holy

words of Torah we are connecting to the Shechina and the connection cannot be rivaled in any other manner. That is what V'Talmud Torah K'neged Kulam means. When Yehoshua and his generation stopped learning Torah for just one night, it was considered so significant that the angel was required to intervene.

Megillah 2

מגילה נקראת בי"א מנלן מנלן כדבעינן למימר לקמן חכמים הקילו על הכפרים להיות מקדימין ליום הכניסה כדי שיספקו מים ומזון לאחיהם שבכרכים אנן הכי קאמרין מכדי כולוה אנשי כנה"ג תקנינהו דאי ס"ד אנשי כנה"ג י"ד וט"ו תקון אתו רבנן ועקרי תקנתא דתקינן אנשי כנה"ג והתנן אין ב"ד יכול לבטל דברי ב"ד חבירו אא"כ גדול ממנו בחכמה ובמנין אלא פשיטא כולוה אנשי כנה"ג תקינו היבא רמיזא

he Assembly were a group of 120 outstanding sages among several of who were prophets. The earliest Sage was Ezra the Scribe who gathered the Jews from the diaspora with the mission of rebuilding the Second Temple. His colleague Nechemia as well as the famous prophets Chaggai and Zecharia. The famous Mordechai from the Megillah had a membership in the group. The final member was the sage Shimon Hatzadik as the Mishna in Pirkei Avos states. This group was a transformative one as it oversaw the transition from the era of prophecy to the era of the Mishna. As the Gemara in Sanhedrin states that the Sages of this group prayed that the Yetzer Harah of Avoda Zarah as the population could not handle the temptation. The response that they received from Heaven was that to maintain the spiritual equilibrium of fee will, if the Yetzer would subside a significant pull towards the food would discontinue as well and the sages accepted the deal. Another relatively unknown thing that the Men of the Great Assembly implemented was the order of the Tefila. Before the times of Ezra, people got up in the morn-

ing and formulated their prayers. The Rambam elaborates on the Laws of Tefila and described the historical development of Tefila and attributed the formal structure to Ezra and his group. The reason they were named the Men of the Great Assembly was as they restored the crown to its former glory. The context of this was that Moshe was the first to introduce the prayer of **הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא**. At the onset of the destruction of the First Beis Hamikdash, Yirmiyahu omitted that G-d's awesomeness was absent. Daniel in his prayer omitted **הַגִּבּוֹר** as he felt that G-d's strength was absent during the exile to Babylon. The Men of the Great Assembly said that precisely during the suffering of the Jewish Peoples suffering is where we find God's presence albeit in a concealed manner and that his Awesomeness. They restored the prayer of **הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא** to its original stature and that is why it is considered that they restored the crown to its glory. The larger message they taught us is that even during times if suffering we should still look for G-d's concealed presence.

Taanis 29

אמר לך שמואל תנאי היא דתניא תשעה באב שחל להיות בשבת וכן ערב תשעה באב שחל להיות בשבת אוכל ושותה כל צרכו ומעלה על שולחנו אפילו בסעודת שלמה בשעתו

Shmuel quotes the Braisa that if Erev Tisha B'av The Mishna Berura explains rhat even thought or Tisha B'av coincides with Shabbos, the prohibitions of fasting are relaxed on Shabbos. Not one should not refuse to eat meat on Shabbos only that, one may indulge in a feast fit for a king because of Tosha B'av. These are the words of the Mishna Berura:

ואסור למנוע ממנו אע"ג דאין חיוב לאכול בשר בשבת Tisha B'av itself of that year if it coincides with Shabbos. The Mishna Berura explains that even though there is no obligation per se to eat meat on Shabbos if one refrains eating meat on Shabbos, that is inappropriate. These are the words of the

המחבר בסעודת שלמה מ"מ ישב בדאבון נפש שלא ינהג בשמחה ולכן לא ישב בסעודת חברים [מ"א] בספר בכור שור חולק ע"ז ודעתו דמי שרגיל בכל שבת לסעוד סעודה זו עם חבריו

ומידועו ומונע בשבת זו הו"ל כאבלות פרהסיא. ולכו"ע אם חל תשעה באב: 10: 552: Ch. Shulchan Aruch in מותר לאכול עם ב"ב ויכול לברך בזימון כיון שהוא שבת באחד בשבת, או שחל בשבת ונדחה לאחר השבת, אוכל [א"ר] ואם חל מילה באותו שבת יעשה הסעודה קודם בשר ושותה יין בסעודה המפסקת, ומעלה על שלחנו מנחה: אפילו בסעודת שלמה בעת מלכותו. {מיהו צריך להפסיק מבעוד יום (סמ"ק).}

Taanis 30

ת"ר כל מצות הנוהגות באבל נוהגות בתשעה באב אסור באכילה ובשתיה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה ואסור לקרות בתורה בבניאים ובכתובים ולשנות במשנה בתלמוד ובמדרש ובהלכות ובאגדות אבל קורא הוא במקום שאינו רגיל לקרות ושונה במקום שאינו רגיל לשנות וקורא בקינות באיוב ובדברים הרעים שבירמיה ותינוקות של בית רבן בטלין משום שנאמר (תהילים יט) פקודי ה' ישרים משמחי לב ר' יהודה אומר אף אינו קורא במקום שאינו רגיל לקרות ואינו שונה במקום שאינו רגיל לשנות אבל קורא הוא באיוב ובקינות ובדברים הרעים שבירמיה ותינוקות של בית רבן בטלין בו משום שנאמר פקודי ה' ישרים משמחי לב

The Braisa equates the practice of many restrictions of Tisha B'av with the restrictions a mourner has during a "shiva" for a mourner. One of the restrictions is the ban of studying the Torah since studying the Torah brings a person happiness. For this reason, children should not go to school on Tisha B'av, for this for the study of Torah brings them happiness. One can fairly question, how much happiness and joy the children get from going to school to study Torah? After all, we were once kids and we would appreciate a day off and the absence wouldn't normally be a sign of mourning! The Taz in his commentary to the Shulchan Aruch basically concedes to the question and writes that the happiness of the Torah study and the subsequent deprivation of it results in mourning is pertaining to the adult teachers and not to the student who is the student. The Bach and the Magen Avraham disagree and maintain

that it affects the children as well and one day of not studying Torah would cause them sadness. The practical difference writes the Biyur Halacha if children are allowed to learn Torah on Tisha B'av without an adult teacher present. According to the Taz, it wouldn't be problematic, while according to the Bach and the Magen Avraham it would be prohibited. These are the words of the Biur Halacha in Ch. 554 of Orach Chaim.

כתב ה"ט"ז דאסור של התינוקות אין הטעם משום שהם שמחים דודאי אין להם שמחה אלא משום המלמד ששמח בד"ת כשלומד עמהם עכ"ל ובא לאפוקי מדעת הב"ח וממ"א משמע שמסכים לדעת הב"ח שיש להם שמחה. ודע דלדעת ה"ט"ז כשהתינוקות ילמדו בעצמם אין איסור אכן באמת לשון הגמרא ותשב"ר בטלין בו משמע דבטלין לגמרי ובפרט כשהתינוק בין י"ב גדול קצת ומבין אף ה"ט"ז מודה דאסור ללמוד בפ"ע שלא בדברים הרעים מפני ששמחה הוא לו כמו שכתב הפמ"ג:

Taanis 31

א"ר שמעון ב"ג לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיוה"כ: בשלמא יום הכפורים משום דאית ביה סליחה ומחילה יום שניתנו בו לוחות האחרונות אלא ט"ו באב מאי היא רב מתנה אמר יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה ואמר רב מתנה אותו יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו ביבנה הטוב והמטיב הטוב שלא הסריחו והמטיב שנתנו לקבורה

The Mishna stated that Yom Kippur and Tu B'av were the happiest days in the Jewish calendar. Yom Kippur was considered the most joyous since we were given the second set of Tablets and it is the National Day of Forgiveness for the Jewish People, what is special about the 15th of Av? There are various responses offered. One response is offered by Rav Masna who states that the bodies that fell in the battles of Beitar did not decompose after several months and they were finally buried on Beitar. That is why it is such a great Simcha and a special Bracha of was implemented during the bentching and it the focus of the blessing is covering the story of Beitar. Tosfos points out the other time we recite this blessing is when bringing a bottle of wine to the table. The connection between Beitar and the bottle of wine to the table is that in the story of Beitar the bodies piled up like a fence in the vineyard and did not decompose. Since the miracle took place in a

vineyard, it is important to make this blessing on a cup of wine as well.

The Meshech Chochmah has a different perspective on this issue. He says that after the defeat of Beitar, people thought it was the end of the Jewish people as the Romans had delivered a crushing defeat. They had been exiled from Jerusalem and put together significant resistance in Beitar under the leadership and that got crushed. The morale was extremely low as people thought that G-d had permanently abandoned the Jews. When they saw the bodies had not decomposed, it was a sign that G-d had not abandoned the Jews and the blessing of הטוב והמטיב was on the eternal Jewish people. It is for that reason that we make the blessing of הטוב והמטיב a bottle of wine like no other item remiss us of the difference between Jews and Non-Jews than a bottle of wine.